

zpracovaly: Ella Mokráčková, Adéla Chládová, Karolína Černá, Alena Čahojová, Tereza Holatová, 1 ZŠ Bezručova 980, Kolín II.

Ella 1: Náš rozhovor vedeme s Marií Mokráčkovou narozenou roku 1944. Marie se narodila v Dubějovicích, ale poté až do svých 59 let bydlela v Praze, kde dělala zdravotní sestru. Následně se odstěhovala do Sedlova u Kolína, kde žije doteď.

Alena 1: Už v dětství to Marie a její sourozenci neměli lehké.

1:13-1:35 Když bylo sestře 3, mně 6 a bratrovi 9, tak nám umřela maminka. Tatínek se pak znovu oženil, naštěstí maminka byla ta druhá na nás hrozně hodná, takže všechno bylo dobrý už."

Karolína 1: V roce 1968 došlo k invazi ruských vojsk do Československa. V tomto roce bylo Marii 24 let a už pracovala jako zdravotní sestra v nemocnici na Františku v Praze. Toto období prožívala velmi smutně.

14:38-15:03 „To bylo smutné. Nás v 6 hodin ráno vzbudil souseď. "Bude válka, obsadili nás Rusové" řekl. A můj muž tehdy jezdil jako řidič v záchranné službě v Praze, takže okamžitě musel odejít do práce a pak jsem ho 14 dnů neviděla.

Adéla 1: Marie z Rusáků měla obrovský strach.

15:28-15:35 „Nad hlavama nam létaly letadla, docela nízko. To se člověk až krčil, jak se bál."

Tereza 1: Vojska v Praze způsobila mnoho škod.

16:16-16:39 „Rozstříleli Rusové Národní muzeum, protože si mysleli, že tam sídlí vláda. Pak se vrhli na rozhlas Československej, tam vždy stál autobus, byli v tom nějaký lidi a oni dali celou dávku z kulometu do toho autobusu, tak tam bylo plno raněnejch."

Adéla 2: I přes obrovský strach který Marie prožívala, musela jako zdravotní sestra jít pomáhat raněným vojákům.

35:49-36:14 „Můj hodnej pan doktor mně nařídil, že tomu chlapovi půjdu píchnout tetanovou injekci. Tak mě tam dovezl a protože byl dost při těle, tak nechtěl do toho vysokýho vagónu lézt, tak jsem tam musela sama. Okolo stálo 20 nebo 30 špinavejch, zanedbanejch chlapů, já jsem se tak bála."

Karolína 2: Po okupaci nastala normalizace a život musel jít dál. Marie ve svém životě zažívala i mnoho šťastných chvil.

30:45-31:06 „Já jsem dělala dlouho na chirurgický ambulanci a 17 let s jedním lékařem. Když jsem šla do důchodu, tak mi řekl, že nikdy v životě neměl tak bezvadnou sestru při ruce, jako jsem byla já a to mě tak potěšilo a vždycky si na to vzpomínám."